

ความขัดแย้งของความเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุด

เมื่อผู้คนเห็นความพิสดารในภาษา คำถามมักเกิดขึ้นว่า: **หากพระเจ้ามีอำนาจทุกอย่าง เหตุใดพระองค์จึงยอมให้สิ่งนี้เกิดขึ้น?** นี่คือนิยามเก่าแก่เกี่ยวกับความชั่วร้าย ซึ่งถูกทำให้คมชัดยิ่งขึ้นด้วยภาพเด็ก ๆ ที่ถูกฝังอยู่ใต้ซากปรักหักพังและครอบครัวที่โศกเศร้ากับการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะเอ่ยนามได้ นักปรัชญาเคยกำหนดปัญหานี้อย่างเป็นทางการว่า: **พระเจ้าสามารถสร้างก้อนหินที่หนักจนพระองค์เองยกไม่ได้หรือไม่?** ในภาษา ความขัดแย้งนี้ไม่ใช่เรื่องทางวิชาการอีกต่อไป มันเป็นเรื่องที่สัมผัสได้ หากพระเจ้าสามารถหยุดการฆ่าฟันได้ เหตุใดพระองค์จึงไม่ทำ?

อัลกุรอานและประเพณีอิสลามที่กว้างขวางกว่านั้นให้คำตอบที่น่าประหลาดใจ: พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติในทางที่ขัดแย้งกับหลักการที่พระองค์ทรงเปิดเผยไว้ อำนาจของพระองค์ไร้ขอบเขต แต่ความยุติธรรมของพระองค์ตั้งอยู่บนหลักการ ผู้ทรงอำนาจสูงสุดไม่ใช่ทาสที่บิดเบือนศีลธรรมตามพระประสงค์ของพระองค์ แต่พระองค์ทรงประสงค์เพียงสิ่งที่สอดคล้องกับความยุติธรรมและความเมตตาที่พระองค์ทรงประกาศไว้ นี่คือนิยาม **ความขัดแย้งของความเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุด**: พลังของพระเจ้าแสดงออกมาไม่ใช่โดยการทำลายกฎของพระองค์เอง แต่โดยการยึดมั่นในกฎนั้น แม้ว่าการทำเช่นนั้นจะปล่อยให้ความชั่วร้ายของมนุษย์ไม่ถูกควบคุมก็ตาม

การจำกัดตนเองของพระเจ้า: ราคาของความสอดคล้อง

อัลกุรอานประกาศว่า:

ผู้ใดที่ฆ่าชีวิตหนึ่ง... เสมือนว่าเขาได้ฆ่ามนุษยชาติทั้งหมด และผู้ใดที่ช่วยชีวิตหนึ่ง เสมือนว่าเขาได้ช่วยมนุษยชาติทั้งหมด
- อัล-มาอิเดห์ 5:32

ประเพณียูดายสะท้อนถึงสิ่งนี้ในหลักคำสอนของ **ปิแกช เนเฟช** – หน้าที่ในการช่วยชีวิตที่เหนือกว่าคำสั่งอื่นๆ เกือบทั้งหมด ตัลมุทขยายความใน **ซานเฮดริน 90a** ซึ่งการรักษาชีวิตเชื่อมโยงกับรากฐานของความยุติธรรมของพระเจ้า ทั้ง **ซุนนะห์** ของอิสลาม (ประเพณีของพระเจ้า) และ **บรีต** ของยูดาย (พันธสัญญา) อธิบายถึงพระเจ้าที่ผูกมัดตนเองด้วยความซื่อสัตย์ในความสัมพันธ์ แทนที่จะปฏิบัติด้วยพลังอันหยาดกระ้าง

การแทรกแซงอย่างรุนแรง – การกำจัดผู้รุกรานในวงกว้าง – จะทำลายระเบียบศีลธรรมที่พระเจ้าทรงค้ำจุน มันจะเปลี่ยนผู้สร้างให้กลายเป็นความโกลาหลที่พระองค์ทรงรังเกียจ แทนที่นั้น อัลกุรอานอธิบายว่า:

หากอัลลอฮ์ไม่ทรงยับยั้งมนุษย์บางคนด้วยผู้อื่น สำนักสงฆ์ โบสถ์ ธรรมศาลา และมัสยิดที่ชื่อของอัลลอฮ์ถูกกล่าวถึงอย่างมากมายคงถูกทำลายไปแล้ว
- อัล-อัจญ์ 22:40

วิธีที่พระเจ้าทรงโปรดไม่ใช้การทำลายล้างฝ่ายเดียว แต่เป็นการยับยั้งที่ผ่านการไถ่เกสีย – **การยับยั้งบางคนด้วยผู้อื่น** นี่คือนิยามความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่: ความเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดที่ยอมจำกัดตนเองด้วยหลักการ

ประเพณีคริสเตียนสะท้อนถึงหลักการแห่งความสอดคล้องของพระเจ้า ในเกกเสมี พระเยซูทรงตำหนิสาวกของพระองค์ว่า:

จงเก็บดาบของเจ้ากลับที่ เพราะทุกคนที่หยิบดาบขึ้นจะต้องพินาศด้วยดาบ
- มัทธิว 26:52

พลังที่ถูกผูกมัดด้วยหลักการ ไม่ใช่การแก้แค้นที่หยาบกระด้าง

การปลอมโยนของการเป็นมรณสักขี: ขอบฟ้าเหนือขอบฟ้า

ในที่ที่มนุษย์เห็นการสูญเสียที่ไม่อาจกู้คืนได้ อัลกุรอานเผยให้เห็นขอบฟ้าที่แตกต่างกันออกไป:

อย่าคิดว่าผู้ที่ถูกฆ่าตายในหนทางของอัลลอฮ์นั้นตายแล้ว แต่พวกเขามีชีวิตอยู่กับพระเจ้าของพวกเขา ได้รับการเลี้ยงดู และยินดีในสิ่งที่อัลลอฮ์ประทานให้พวกเขาจากความโปรดปรานของพระองค์
- อาลี อิมราน 3:169-171

นี่ไม่ใช่คำปลอมใจที่ชั่วช้า แต่เป็นการท้าทายเชิงสุดท้าย ผู้ที่ถูกฆ่าอย่างยุติธรรมไม่ใช่เพียงเชิงอรรถในประวัติศาสตร์ แต่เป็นตัวละครหลักในนิรันดร์ ความยินดีของพวกเขาเป็นการตำหนิต่อผู้ฆ่าพวกเขา การยกระดับของพวกเขาเป็นการยืนยันถึงความทุกขกรรมของพวกเขานั่นเอง

ความเชื่อนี้ได้หล่อเลี้ยงการต่อต้าน ตั้งแต่มุสลิมกลุ่มแรกที่ถูกข่มเหงในมักกะฮ์จนถึง **ขุมุด** (ความยึดหยุ่น) ของชาวปาเลสไตน์ในวันนี้ ในภาษา ที่ซึ่งผู้คนนับล้านถูกพลัดถิ่นและความอดอยากคุกคามผู้รอดชีวิต ความเชื่อมั่นว่ามรณสักขีมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าของพวกเขาไม่ใช่การหลบหนี แต่เป็นการอยู่รอด มันเปลี่ยนความโศกเศร้าให้เป็นความอดทน เปลี่ยนซากปรักหักพังให้เป็นแก่น骨ของการเป็นพยาน

ถึงกระนั้น คำสัญญาของอัลกุรอานก็ไม่ได้ลบเลือนความเจ็บปวดของมนุษย์ ครอบครัวร้องไห้ แม่คร่ำครวญ พ่อฝังศพลูก การตอบสนองแรกคือความโศกเศร้า การร่ำไห้ และความโกรธ – เพราะความรักต่อการแยกจากกัน แต่ในหมู่ชาวปาเลสไตน์ ความโศกเศร้ามักเปลี่ยนเป็นสิ่งอื่น: การยอมรับว่าคนที่รักของพวกเขาได้รับการปกป้องจากความทุกขกรรมเพิ่มเติมในซากปรักหักพังของภาษา การยอมรับในพระประสงค์ของพระเจ้า และความหวังที่อดทนต่อการพบกันใหม่ในโลก

ศรัทธาของพวกเขานิยามความตายใหม่ ไม่ใช่เพียงการสูญเสีย แต่ยังเป็นการปลดปล่อย – ปลดปล่อยจากความทรมานบนโลก และปลดปล่อยสู่ความเมตตาของพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่งานศพในภาษา แม้จะเต็มไปด้วยน้ำตา ก็ยังดังก้องด้วยเสียงร้อง **อัลลอฮุ อักบร** มันเป็นการรำลึกและการยืนยัน: ประชาชนที่เลือกที่จะเชื่อว่ามรณสักขีไม่ได้ถูกทำลาย แต่ได้รับเกียรติ ไม่ได้หายไป แต่รอคอยอยู่

นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของความขัดแย้ง: ขณะที่พระเจ้าปฏิเสธที่จะฝ่าฝืนกฎของพระองค์เพื่อหยุดการฆาตกรรม พระองค์ก็ปฏิเสธที่จะทิ้งเหยื่อของมันไว้ในความว่างเปล่าเช่นกัน

ความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมของพระเจ้า: เสียงสะท้อนของเลือดที่ยังไม่ได้รับการชดใช้

มิติอีกด้านหนึ่งของความขัดแย้งคือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า โดยการปฏิเสธที่จะแทรกแซงผ่านการฆาตกรรม พระเจ้าทรงปล่อยให้ความผิดทั้งหมดตกอยู่กับผู้กระทำผิด ทุกกระสุนที่ยิง ทุกระเบิดที่ทิ้งลงมา เด็กทุกคนที่อดอยาก – รอยเปื้อนนั่นเป็นของพวกเขาเท่านั้น

ดังนั้น ผู้ใดที่ทำความดีเท่าน้ำหนักรจะตอมหนึ่ง เขาจะเห็นมัน และผู้ใดที่ทำความชั่วเท่าน้ำหนักรจะตอมหนึ่ง เขาจะเห็นมัน
- อัส-ซัลซะละห์ 99:7-8

วันนี้ ดินของภาษาเปียกชุ่มไปด้วยเลือด และเสียงร้องนั้นไม่ใช่เสียงของพี่น้องเพียงคนเดียว แต่เป็นของคนนับแสน **เลือดของผู้บริสุทธิ์ 680,000 คนร้องเรียกต่อพระเจ้าจากพื้นดินของภาษา - เช่นเดียวกับที่เลือดของอาเบลเคยร้องจากพื้นดินสู่สวรรค์**

เสียงของเลือดพี่น้องของเจ้าร้องถึงเราจากพื้นดิน เจ้าได้ทำอะไรลงไป?
- ปฐมกาล 4:10

ในวันพิพากษา ร่างกายจะกลายเป็นอัยการทรยศต่อเจ้าของของมัน:

ในวันนั้น เราจะปิดพนักปากของพวกเขา และมือของพวกเขาจะพูดกับเรา และเท้าของพวกเขาจะเป็นพยานถึงสิ่งที่พวกเขาเคยได้รับ
- ยะฮ์ซัน 36:65

และสิ่งที่รอคอยผู้กระทำผิดคือความทรمانที่ไร้การผ่อนปรน:

เขาจะดื่มมันทีละอึก แต่แทบจะกลืนไม่ลง ความตายจะมาหาเขาจากทุกทิศทาง แต่เขาจะไม่ตาย และข้างหน้าเขาจะเป็นการลงโทษอันยิ่งใหญ่
- อิบรอฮีม 14:17

ดัลมุดไม่ทิ้งความสงสัยใดๆ:

คนชั่ว... ไม่มีส่วนในโลกหน้า
- ซานเฮดริน 90a

ทั่วทุกประเพณี คำตัดสินเป็นเอกฉันท์: การสังหารหมู่เช่นนี้ไม่ใช่แค่บาปที่สามารถชำระในเกเฮนัมได้ แต่เป็น **การละเมิดชื่อของพระเจ้าเอง** มันฝ่าฝืน **ปึกวัช เนเฟซ** – คำสั่งที่ให้ความสำคัญกับการช่วยชีวิต – และเยาะเย้ยความจริงที่ว่ามนุษย์ถูกสร้างขึ้น **บิกเซเลม เอโลฮิม** – ตามภาพของพระเจ้า มันเป็นการทำลายอย่างเปิดเผยต่อบัญญัติของพระองค์และการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีผลเป็นการถูกกีดกันชั่วนิรันดร์

การประณามความเจียบ: ผู้ชมในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิด

แต่ความขัดแย้งนี้ขยายออกไปไกลกว่านั้น: การปฏิเสธของพระเจ้าที่จะฝ่าฝืนกฎของพระองค์หมายความว่าโลกนี้ถูกทดสอบ และผู้ชมถูกเปิดเผย พระคัมภีร์ประณามไม่เพียงแต่ผู้กระทำผิด แต่รวมถึงผู้ที่เห็นและไม่ทำอะไรเลย:

แท้จริงแล้ว เราได้สร้างจีนและมนุษย์จำนวนมากเพื่อนรก พวกเขาไม่สนใจที่ไม่เข้าใจ มีตาที่ไม่เห็น และมีหูที่ไม่ได้ยิน พวกเขาเหมือนสัตว์ – ไม่ ยิงหลงทางมากกว่า พวกเขาคือผู้ที่ประมาท
- อัล-อะร็อฟ 7:179

นี่คือฟ้าผ่าต่อ “สัตว์” ของประวัติศาสตร์ – รัฐบาลที่ยับยั้งการหยุดยิง สื่อที่ทำให้ “ทั้งสองฝ่าย” เท่าเทียมกัน พลเมืองที่เลื่อนผ่านซากปรักหักพัง ความเป็นกลางต่อหน้าการสังหารหมู่คือการสมรู้ร่วมคิด

ตัลมุดกล่าวว่า: **โกล ยิสราเอล อาเรวิม เซ บาเซ** – “อิสราเอลทั้งหมดรับผิดชอบต่อกันและกัน” ในจิตวิญญาณ นี่คือนิยาม: มนุษยชาติทั้งหมดถูกผูกมัดด้วยความรับผิดชอบ ความเจ็บไม่ใช่ความเป็นกลาง มันคือการทรยศ

ความขัดแย้งของความเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดในภาษา

ที่นี่ ความขัดแย้งยิ่งคมชัดขึ้น: พระเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุด แต่พระองค์ทรงผูกมัดตนเองด้วยกฎศีลธรรมของพระองค์เอง พระองค์จะไม่ก่อการฆาตกรรมเพื่อหยุดการฆาตกรรม พระองค์จะไม่ก่อความอยุติธรรมเพื่อหยุดความอยุติธรรม แทนที่นั่น พระองค์ทรงอนุญาตให้ความชั่วร้ายของมนุษย์เปิดเผยตัวเอง – และด้วยการทำเช่นนั้น พระองค์ทรงรักษาความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมของพระองค์ไว้สำหรับการพิพากษาครั้งสุดท้าย

สำหรับมรณสักขี นี่หมายถึงการปลอมโยน: เลือดของพวกเขาไม่สูญเปล่า แต่ถูกแปลงเป็นการเป็นพยานและเกียรติยศ สำหรับผู้กระทำผิด นี่หมายถึงการประณาม: อาชญากรรมของพวกเขาต้องตะโกนต่อต้านพวกเขา ร่างกายของพวกเขาเองจะเป็นพยาน และชะตากรรมของพวกเขาคือการถูกกีดกันชั่วนิรันดร์ สำหรับผู้ชม นี่หมายถึงการถูกเปิดเผย: ความเจ็บของพวกเขาคือการสมรู้ร่วมคิด ความเป็นกลางของพวกเขาคือการลงโทษ

สรุป

ความขัดแย้งของความเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดไม่ใช่ปริศนามานธรรม แต่เป็นความจริงที่ถูกใช้ชีวิตในภาษา มันแสดงให้เห็นว่าพลังของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นโดยพลการ แต่ตั้งอยู่บนหลักการ พระองค์ทรงเลือกการยับยั้งตน และในการยับยั้งนี้มีทั้งการปลอมโยนสำหรับผู้บริสุทธิ์และการประณามสำหรับผู้กระทำผิด

สำหรับผู้กระทำผิด ร่างกายของพวกเขาเองจะเป็นพยานต่อต้านพวกเขา ความทรนรกของพวกเขาจะไม่มีที่สิ้นสุด อาชญากรรมของพวกเขาจะดังก้องจากพื้นดินเอง สำหรับผู้ชม ความเจียนั้นเองคือการลงโทษ สำหรับมรณสักขี มีชีวิตหลังความตาย ความยินดีหลังความโศกเศร้า

จากซากปรักหักพังของภาษา ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นหลักฐานของการขาดหายไปของพระเจ้า แต่เป็นความจริงสองด้าน: ความโหดร้ายของมนุษย์นั้นมีจริง และความยุติธรรมของพระเจ้าไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คำถามที่ยังคงอยู่คือว่าเรายังคงหายใจอยู่จะรับรู้ถึงความขัดแย้งนี้หรือไม่ – และจะใช้ชีวิตตามกฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้: การช่วยชีวิต แทนที่จะฆ่า